

BEGUNČEK

Št. 5. Bistrica ob Dravi 21. 10. 1945.

MOJI MALI BEGUNČKI !

Za lepo misijensko nedeljo, ko se vsi, ki poznajo Jezusa in ljubo mater Marijo sponinjamo molijonov in nilijonov poganov po Afriki, Indiji, Kitajski, Japonski in drugod po svetu, odprite tudi vi otroci svoja srčeca za tiste male vaše bratce in sestrice, ki so še bolj revni kot vi zdaj v begunstvu. Mislin na tiste male Zamorčke, Japončke, Kitajčke in še na mnoge, mnoge druge poganške otroke.

Kadar je tem otrokom hudo, kadar so veseli in srečni ninajo poleg nanice in očka še nekoga drugega, ki ga imate vi, moji mali begunčki, da bi jih razumel. Nimajo tistega, ki je več vredno kot vse na svetu - Jezusa ninajo. Kadar ste vi žalostni prosite Jezusa naj ponaga, naj se usmili in blagoslovi vas, vaše starše in vse kar imate radi. In vaše srce je potolaženo. V svoji otroški sreči morete zapeti Jezusu in materi Mariji na čast. In vaše veselje je še lepše. Če je krog vas še tako hudo, pa se spomnite dobrega Jezusa, ki je še bolj trpel, kot mi vsi skupaj. Spomnite se, da je umrl na križu za nas vse, da bi bili vsi ljudje nekoč srečni v nebesih.

In danes na misijensko nedeljo se spomnite še, da je dobri Jezus trpel in umrl tudi za naše male poganške bratce in sestrice. Tudi oni so zato na svetu, da bi mogli nekoč gledati in ljubiti Jezusa in Marijo. Tudi oni bi znali moliti pravega Boga, tudi oni bi peli Mariji v slavo, če bi imeli duhovnikov in misijonarjev, ki bi jih učili prave vere. In zato boste danes dobrega Jezusa naj pokliče v sveto misijensko službo mnogo svojih služabnikov duhovnikov in navadnih vernikov, da bi šli v širne misijenske pokrajine Afrike, Indije, Japonske, Kitajske in še drugam po svetu, da bi tudi tam poznali Jezusa in Marijo.

In še nekaj, moji mali Begunčki! Ni dovolj, da samo prosimo, tudi dati moramo, da bo Jezus prej uslišal naše prošnje za misijone. Pa boste začudeno vprašali: ko pa smo sami pomoči potrebni bolj kot nikdar prej. Res ne zahteva Jezus od vas, da bi še od svoje borne obleke ali denarja dali poganom. Vse nekaj lepšega, večjega pričakuje. In tega lepega morete vi, otroci, mnogo dati Jezusu. To bogastvo so žrtvice, prenegovanja. O, in danes v času begunstva je toliko prilike, da Jezusu prinašamo zaklade žrtvic. Zobe vas, lačni ste, igrači nimate, kakor ste jih imeli doma, ne mehkih posteljic, ne tople domače sobice. In včasih je tako težko nanico in očka ubogati, roka bi tako rada bratca ali sestrice. In veste kaj van na uho pove: Spomnite se vsaj danes na misijensko nedeljo poganških otrok in recite Jezusu: "Danes hočemo biti pridni, ubogljivi, postrežljivi, ljubi Jezus, tebi darujemo vse žrtvice današnje nedelje za uboge pogančke". In Jezus vas bo vesel.

Tinčkovi zakladi

ama ali se res selimo iz Št. Vida?" je vprašal malo pred našo selitvijo begunček Tinček svojo mamo.

"Res, saj slišala sem tako", mu odgovori mama.

To je bilo veselje. Pa ne smete misliti, da se je Tinček veselil selitve zato, da bi se vozil z vlakom ali da bi videl kaj novega, to njega ni prav nič zanimalo.

On je imel neko drugo za ušesi, katere pa nikomur ni izdal, niti svojemu najljubšemu prijatelju Jošku ne.

Prišel je dan, ko so ljudje prenehali govoriti o selitvi; ni bilo časa, ker je bilo treba voziti na postajah postelje, zaboje, mize, klopi in še marsikaj drugega. Tisti dan je Tinček že na vsezgodaj zginil od doma. Ves dan je hodil po taborišču; še celo na kosilo je pozabil. Njegova mama je imela toliko dela, da niti opazila ni, da Tinčka ni h kosilu. Vsem devetin je pripravila kosilo, na desetega Tinčka je pa pozabila. Tinček pa je hodil po taborišču. Največ se je sukal okoli mizarske in ključavničarske delavnice. Delavnici sta bili že prazni. Le tu in tam je ležal kak žebelj, kljuka, vijak, kos žice ali kaj podobnega. To so bili sami taki predmeti, ki jih Tinček zelo cenil in prav radi njih se je veselil selitve. Preje je bilo težko priti do teh dragocenosti. Vse je bilo na svojem mestu, in čim se je prikazal v delavnico, ga je že mojster nagnal: "Kaj pa ti stikaš tu po delavnici? Ven mularija". Sedaj ob selitvi se pa nihče ni zmenil zanj. Mojster je imel obilo drugega dela.

V mraku se je Tinček vrnil domov. Bil je silno lačen, pa ni upal sitnariti, kot navadno. Ko ga je mama ugledala se je spomnila, da potepuha ni bilo h kosilu. Hitro je povečerjal in se zmuznil spat. Tako se je bal za svoje zaklade v žepu, da se niti hlače ni slekel, ampak je kar oblečen zaspal. Naslednji dan smo se preselili iz Št. Vida ob Glini v Bistrico ob Dravi.

To je bilo dela in tekanja sem in tja. Vsak je hotel čimprej in čimlepše urediti svoje nove domove. Tinčkova mama je v tem delu skoraj pozabila, da je popoldne pregled otrok v ambulanti. Zadnjo minuto se je spomnila na to. Poklicala je Tinčka, ga z brisačo hitro obrišala po obrazu in hitela v ambulanto k zdravniku.

Zdravnik ga je pregledal in ugotovil, da je zdrav kot riba. Samo še na tehtnico z njim, da bo videl koliko je pridobil na teži. Dvajset kg je pokazal kazalec. Zdravnik pogleda v knjigo, kjer je vpisana zadnja Tinčkova teža: osemnajst kg. Pogleda fanta, pogleda številko. To pa ni mogoče, da se v enem tednu zredil za dva kg. Tinček je moral še enkrat na tehtnico. V redu tehtnica kaže, nič ne laže: dvajset kg. Tinček je držal komolce v žepih in gledal v tla. Zdravnik pa njega. Fantek se mu je zdel nakemo širok. Stopi k njemu mu potegne roke iz žepa in sam seže v njegov žep. Tinčkovi zakladi so romali iz njegovega žepa na mizo: žebelji, vijaki, več kosov železa, podkvice za čevlje. Polomljeno električno stikalo in še in še..... Ko so bili žepi prazni je moral Tinček ponovno na tehtnico: osemnajst kg. Torej so tehtali vsi Tinčkovi zakladi dva kg.

Tinček je bruhnil v jok. Ko je pa zdravnik vpisal njegovo novo težo in mu vse lepo zložil nazaj v žepa je pa ves vesel in srečen odšel z mamo in svojimi zakladi.

MARTIN KRPAN

/Nadaljevanje/

"Ta je pa uže prazna!" pravi Krpan. "Jaz imam doma kobilico, ktere ne izvleče nobeden vaših junakov, stavim svojo glavo, če ni drugače; da ne poreko Dunajčanje z Brdavsom vred, da lažem."

"Pa ni tista," vpraša cesar, "ki si z njo plesal po snegu?"

"Tista, tista!" zavrne on.

Cesar pa se razhudi, rekoč: Zdaj pa uže vidim, da si bebec in mene delaš bebca! Vari se ne, Krpane! Moja roka je dolga."

Krpan pa mu v smehu odgovori: "Če je s tem dalja, pa vendar ne seže velikanu še celo do pasa ne, nikar uže do brade, da bi ga malo oskubla in zlasala. Ampak pustimo šale tacim ljudem v napotje, ki nimajo družega dela, kakor da žnjimi dražijo svojega bližnjega; meniva se raje od Brdavsa, ki še zdaj nosi glavo. Pošlji mi hitro po kobilico; ali pa naj grem sam ponjo. Toda potlej ne vem? - Ko bi mene več ne bilo nazaj? - Bogu je vse mogoče!"

Cesar, ko to sliši, urno pošlje na Vrh po Krpanovo kobilico. Ko jo pripeljejo na Dunaj, Krpan reče: "Zdaj pa je vkup dunajski junaki, kjer vas je še kaj! Moje kobilice, kakor je videti slaba, vendar nihče ne potegne do praga, nikar uže čez prag!"

Skušali so konjači in jahači, in vsi tisti, ki so učeni, kako velja v strah prijeti konja, bodi si huđ ali pa krotak, pa kobilice ni nihče premaknil z mesta; vsacega je vrgla na gnojno gomilo. "Bes te lopi!" reče eden in drugi. "Majhno kljuse, velika moč!"

Prišel je čas boja z velikanom; bilo je ravno svetega Erazma dan. Krpan vzame kij in mesarico, zasede kobilico, pa jezdi iz mesta na travnik, kjer se je Brdavs bojeval. Martina je bilo čudno gledati: njegova kobilica je bila majhna, noge je imel velike, tako, da so se skoraj po tleh vlekle; na glavi je pa nosil star klobuk širocih krajev, na sebi pa debelo suknjo iz domače volne; vendar se nobenega ni bal: celo sam cesar ga je rad poslušal, kadar je kakšno prav žaltavo razdrl.

Ko ugleda Brdavs jezdeca, svojega sovražnika, začne s krohotom smejati se in reče: "Ali je to tisti Krpan, ki so ga poklicali nad me tako daleč, tam od Vrha z svete Trojice? Mar bi raje bil ostal doma za pečjo, da bi ne svelil svoje stare matere, ako je še imaš, da bi ne žalil svoje žene, ako ti jo je Bog dal. Pojdi mi izpred oči, da te videl ne bom, pa le naglo, dokler mi je srce še usmiljeno. Če me zgrabi jeza, ležal boš na zemlji krvav, kakor sam cesarjev sin in sto družih!"

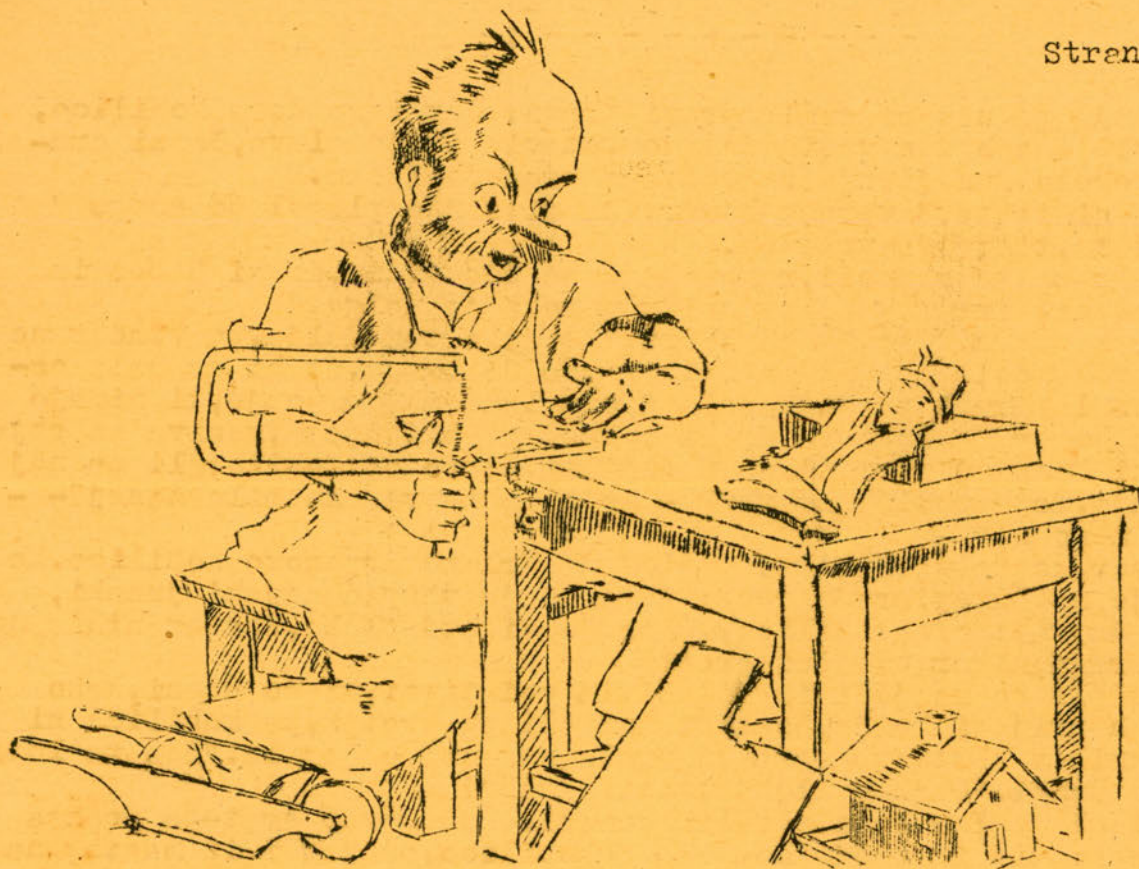
Krpan mu odgovori: "Če nisi z Bogom še spravljen, urno skleni, kar imaš; moja misel ni, dolgo čakati, mudi se mi domov za peč; tvoje besede so mi ubudile v srcu živo željo do svoje kože in do svoje peči; ali poprej vendar ne pojdem, da tebi vzamem glavo. Pa ne zameri! To mi je naročil moj gospod cesar; jaz nisem vedel ne za te ne za tvoje velikanstvo in za vse krvave boje. Prijezdi bliže, da si podava roke; nikoli si jih nisva poprej, nikoli si jih ne bova pozhjeje; ali pravijo, da Bog ni ma rad, če pride kdo z jezo v srcu pred božni stol."

Velikan se nekoliko začudi, ko to sliši. Naglo ptiježdi in mu poda svojo debelo roko. Krpan mu jo pa tako stisne, da precej kri izza nohtov udari.

Brdavs malo zareži, pa vendar nič ne pravi, am ak misli si: ta je huđ in močan; pa kaj bo - kmet je kmet; saj ne zna bojevat se, kakor gre junakom.

Urnó zasukata vsaki svojega konja in zdirjata si od dankeč zopet naproti. Brdavs visoko vzdigne meč, da bi uže o prvem odsekal sovražniku glavo; ali ta mu urno podstavi svoj kij, da se meč globoko zadere v mehko lipovino; in preden ga velikan more izdreti, odjaha Krpan z male kobilice, potegne Brdavsa na tla, pa ga položi, kakor bi otroka v zibel deval, ter mu stopi za vrat in reče: "No, zdaj pa le hitro izmoli očenašek ali dva, in pa svojih grehov se malo pokesaj; izpovedal se ne boš več, nimam časa dolgo odlašati, mudi se mi domov za peč; znaj, da komaj čakam, da bi zopet slišal zvon, ki poje na Vrh pri sveti Trojici".

Z VROČI IGLO RIŠE DEDEK
KAR PIŠČALKI JE V KRAS.
BRANKO KOT PASTIRČEK PRAVI
SI ZAŽVIŽGAL BO NA GLAS.

S TANKO ŽAGICO - REZLJAČO
IZREZUJE, KAR SE DA:
SAMOKOLNICO IN HIŠO
IN MOŠICA IZ LESA.

ŠALE IN UGANKE

Rešitve ugank iz četrte številke:

1./ Pet prstov. 2./ Usta. 3./ Hčerka. 4./ Sveča. 5./ Polž, ki svojo hišo vedno s seboj nosi.

Nove uganke:

- 1./ Kateri konj vidi prav tako dobro naprej kot nazaj?
- 2./ Kdaj je človek v hiši brez glave?
- 3./ Kje se veda najdražje prodaja?
- 4./ Po kateri cesti se ni vozil še noben človek?
- 5./ Kateri mesec je najkrajši?

KOMU JE LAŽJE VERJETI? Janez pride k svojemu prijatelju Juriju. Ko Jurij zagleda Janeza, reče dekli, naj reče Janezu, da ga ni doma. Tako je tudi bilo. Čez nekoliko dni pride pa Jurij k Janezu. Ko že pred hišo stoji, mu zavpije Janez: "Me ni doma!" Jurij ves začuden vpraša, kako more tako neumno govoriti. A Janez mu reče: "Ako sem moral jaz verjeti vaši dekli, mislim, da boš tudi ti meni verjel."

ŽUPANOVA PREPOVED. V neki občini se je dogodil slučaj, da je več gospodarskih poslopij zgorelo po neprevidnosti ljudi, ki so kadili v hlevih. Župan je vsled tega izdal naslednjo prepoved: "Ker je bilo v zadnjem času več primerov požarov gospodarskih poslopij, ker so ljudje kadili v hlevih, ostro prepovedujem, da bi se še nadalje pitala živina z gorečimi cigaretami ali cigarami."

KAJ JE POTREBNEJŠE? "Kaj misliš, Jaka," vpraša knez svojega hlapca, "ali nam je bolj potrebno sonce ali luna?" - "No, to je pač neumno vprašanje" pravi hlapec "to pač vsak človek dobro ve, da je luna bolj potrebna nego sonce, kajti luna sveti po noči, ko je tema, sonce pa po dnevi ko je že itak svetlo."